

מסורת הש"ס

האחד חולץ לנשיאן. שהרי אינו יכול לנטוש דילמא פגע בנחות וקוקה: דוקא קפני. האחד חולץ לנשיאן תחילה והדר יבומי א' אחת מהשמים אחר חלינת אחיו אבל יבומי אחת מן השמים תחילה אפי' לאחד חלינת אחיו שאין כאן אחות וקוקה לא לימתי דקיין דלא חלץ

האחד חולץ לשתיהן והשנים אחד חולץ ואחד מביבם אם קדמו וכנסו אין מוציאין אותן מידם דוקא מיחלץ והדר יבומי אבל יבומי והדר מיחלץ לא דקא פגע ביבמה לשוק ת"ש דתני טביומי "לזה חמשה בנים ולזה חמשה בנות ואמר אחת מבנותיך מקודשת לאחד מבני כל אחת ואחת צריכה חמשה גיטין מת אחד מהם כל אחת ואחת צריכה ארבעה גיטין וחליצה מאחד מהן וכ"ת ה"נ כשהוכרו ולבסוף נתערבו הא אחת מבנותיך לאחד מבני קתני תיובתא דרבא תיובתא ויהילכתא כוותיה דאביי בע"ל קג"ם: מעשה בחמש נשים: אמר רב ש"מ ממתניתין ארבע ונקיט רב בידיה תלת ש"מ דהמקדש בפירות שביעית מקודשת ושמע מינה קידשה בגול אינה מקודשת אפילו בגול דידה ממאי מדקתני שלהם היתה ושל שביעית היתה טעמא דשביעית דהפקר הוא הא דשאר שני שבוע לא ושמע מינה אישה נעשית שליח לחבירתה ואפילו במקום שנעשית לה צרה ואיך מאי היא קידושין שאין מסורים לביאה וניהשבה משום דמספקא ליה אי כאביי אי כרבא כי סליק ר' זורא אמרה להא שמעתא קמיה דר' יוחנן אמר ליה מי אמר רב הכי והוא לא אמר והאמר ר' יוחנן יגול ולא נתייאשו הבעלים שניהם אינם יכולים להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו הכי קא"ל מי אמר רב כוותי שחטף סלע מידה וקדשה מקודשת התם בגול ידדה הא מדקתני סיפא או שחטף סלע משלה מכלל דרישא בגול דעלמא עסקינן פירושי קא מפרש קידשה בגול בחמס ובגניבה כיצד בגול שחטף סלע מידה וקדשה בוי

האיש מקדש פרק שני קידושין נב.

והילכתא כוותיה דאביי בע"ל קג"ם. מעשה בל לפני ר"מ כצנו של הר"ר ארשעא הלוי שקדש בת עשיר אחד ואמר נתן מקודשת לי סתמא ולא פירש פלונית נתן ואמר ר"מ דמקודשת ולא מיבעיא אם שידך בנחת מהם כצמ ואח"כ קידשה סתם דלדעתא דהכי קידשה אלא אפי' לא שדך כצמ אלא שנתרנו כצמ ולאמר פלוניתא אתן לך יש לנו לומר דלדעתא דהכי קדיש דשארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כוצי ועוד אפי' לא פירש נמי אפי' כצמ יש לנו לומר דקדיש הגדולה משום דלא יעשה כן במקומו לתת הצעירה לפני הבעירה והר"ר מנחם מיוני נחלק עליו ואמר דהא הוא נמי כמי שקדש אחת משתי אחיות ואי כדברי ר"מ דהגדולה מקודשת משום דלא יעשה כן במקומו זה אינו לא לרצא ולא לאצוי דהא אפילו לאצוי דלמר הו קידושין לא אמרינן אלא להצריכה גט אם כן זה נמי כדכר ליתן גט ואף ר"מ חזר בו ולא עזב עובדא:

ביע"ל קג"ם. למ"ד פירש הקונטרס לחי העומד מחיליו ור"מ מפרש דלהלמ"ד היינו פירש ר"מ חזר בו ולא עזב עובדא: פירש הקונטרס לחי העומד מחיליו ור"מ מפרש דלהלמ"ד היינו פירש ר"מ חזר בו ולא עזב עובדא:

הנהגות הב"ח (א) ר"ש ד"ה ע"ל קג"ם וכו' אוכל הנלות להכעיס צ"ו זה הוצרכו:

מסוף תוספות א. ועוד אמר ר"ת אפרש להיות דלא חשבי אין מסורין לביאה אלא דוקא אחת מבנותיך אחת בסמוך אחת מבנותיך לאחד מבני אבל אמר בתך מקודשת לי שמע שפיר גדולה אפי' בלא שדיוק. מוס' הר"ש. ולאוהר"י לפ"י מתוקן קדושת הרי"ר מנחם. ג. ואע"פ שבכל ערות שאשה כשרה אין הצרה נאמנת שליחות מיהא כיון דכשרה עבדא כן פרש"י ואין זה שום חידוש כיון שעשאתה שליח והיא נתרצת להיות שלוחה למה לא היתה שלוחה אפי' שנעשית לה צרה. ואל"פ. ג. ואני אמר פ"י דלא בעי למימר כשקיימה סתם שלא אמר לה קבלי בשבילך שישאט דלא מיני כלום דאנו אם אמר אדם לאשה התקדשי לי בחיץ וה וקיימה אלה אחרת החפץ בלא צויה היתה מקודשת וכו' אלא הכי פ"י כשקיימה סתם אמרו לה קבלי בשבילך כולנו והיא לא אמרה כן אקבל גם בשבילכם אלא שתקו וקיימה סתם וקמ"ל דכיון שקיימה בסתם ולא אמרה בפירוש איני רוצה לעשות שליחותיכם מסתמא בשביל כלם קיימה ואע"פ שפירש לה צרות. ואל"פ. ד. דגמרה ומקניא ליה כדי שתתקדש. כש"ל. ה. והא דנקט רב אפי' בגול דידה משום דשדין מיקדש טפי בגול דידה דאיכא למימר מדקיימה מחלה ליה נקט אפילו. מוס' הר"ש. ו. אע"פ שהוא שלו דלא קנייה גזלן. ריב"ז. [ד]נגול אשכחן פלוגתא דרנני במורבב דאחיה דרנני דרנני. מוס' הר"ש. ו. דמשום חומר דעירות היה ראוי להחמיר ולומר דקדשה בגול מקודשת ודשאוהו כשלו ניהוש לקדושין. רש"ב. ג. חידוש הר"ש דאמר סתם גזילה יאוש בעלים. ריב"ז. לפי שהיה ראוי להחמיר ולומר דקדשה בגול מקודשת ודשאוהו קני משום גזירה דלאחר יאוש. מוס' הר"ש.

ביע"ל קג"ם. למ"ד פירש הקונטרס לחי העומד מחיליו ור"מ מפרש דלהלמ"ד היינו פירש ר"מ חזר בו ולא עזב עובדא:

הנהגות הב"ח (א) ר"ש ד"ה ע"ל קג"ם וכו' אוכל הנלות להכעיס צ"ו זה הוצרכו:

מסוף תוספות א. ועוד אמר ר"ת אפרש להיות דלא חשבי אין מסורין לביאה אלא דוקא אחת מבנותיך אחת בסמוך אחת מבנותיך לאחד מבני אבל אמר בתך מקודשת לי שמע שפיר גדולה אפי' בלא שדיוק. מוס' הר"ש. ולאוהר"י לפ"י מתוקן קדושת הרי"ר מנחם. ג. ואע"פ שבכל ערות שאשה כשרה אין הצרה נאמנת שליחות מיהא כיון דכשרה עבדא כן פרש"י ואין זה שום חידוש כיון שעשאתה שליח והיא נתרצת להיות שלוחה למה לא היתה שלוחה אפי' שנעשית לה צרה. ואל"פ. ג. ואני אמר פ"י דלא בעי למימר כשקיימה סתם שלא אמר לה קבלי בשבילך שישאט דלא מיני כלום דאנו אם אמר אדם לאשה התקדשי לי בחיץ וה וקיימה אלה אחרת החפץ בלא צויה היתה מקודשת וכו' אלא הכי פ"י כשקיימה סתם אמרו לה קבלי בשבילך כולנו והיא לא אמרה כן אקבל גם בשבילכם אלא שתקו וקיימה סתם וקמ"ל דכיון שקיימה בסתם ולא אמרה בפירוש איני רוצה לעשות שליחותיכם מסתמא בשביל כלם קיימה ואע"פ שפירש לה צרות. ואל"פ. ד. דגמרה ומקניא ליה כדי שתתקדש. כש"ל. ה. והא דנקט רב אפי' בגול דידה משום דשדין מיקדש טפי בגול דידה דאיכא למימר מדקיימה מחלה ליה נקט אפילו. מוס' הר"ש. ו. אע"פ שהוא שלו דלא קנייה גזלן. ריב"ז. [ד]נגול אשכחן פלוגתא דרנני במורבב דאחיה דרנני דרנני. מוס' הר"ש. ו. דמשום חומר דעירות היה ראוי להחמיר ולומר דקדשה בגול מקודשת ודשאוהו כשלו ניהוש לקדושין. רש"ב. ג. חידוש הר"ש דאמר סתם גזילה יאוש בעלים. ריב"ז. לפי שהיה ראוי להחמיר ולומר דקדשה בגול מקודשת ודשאוהו קני משום גזירה דלאחר יאוש. מוס' הר"ש.

האחד חולץ לנשיאן. שהרי אינו יכול לנטוש דילמא פגע בנחות וקוקה: דוקא קפני. האחד חולץ לנשיאן תחילה והדר יבומי א' אחת מהשמים אחר חלינת אחיו אבל יבומי אחת מן השמים תחילה אפי' לאחד חלינת אחיו שאין כאן אחות וקוקה לא לימתי דקיין דלא חלץ שמתייבמת שמה זו היא יבמתו של יחידי נמצא כונסה ונשא יבמה לשוק כלומר למי שאין ליבמה ונשא אותה בלא חליצה ומשום הקדמת חלינת אחד מן השנים ליבום של שני לא אינטריך למיתמיא דהא דפגיעת אחות וקוקמו מרישא שמעינן: אחת מצנוסין מקודשת לאחד מצני. וכגון שעשאוהו שליח: כל אחת לריכה ה' גיטין. שאין ידוע איזו נתקדשה ומאיזה מהם נתקדשה לפיכך לריכות גט מכוין: והליצה מאחד מהם. שמה ארוסת המת היא וכל אחת עומדת בפסק זה: יע"ל קג"ם. סימני הלכות הן שנחלקו בהם אפי' ורצא ובכל מקום הלכה כרצא חוץ מאלו. יאוש שלא נדעת שאלו מציאות (ב"מ דף כ"א). ועד וזמם אפי' אמר למפרע הוא נפסל בפסק זה בוררן (פסהדרין דף ס.). לחי העומד מחיליו בפ"ק דעירובין (דף טו.). קדושין שלא נמסרו לביאה בשמעמין. גילוי דעתא צניעות כהשולח (גיטין דף לה.). מומר אוכל נבילות (ט) למיאבון צ"ו הנה בוררן (דף ס.). ונקיט רב צדיה תל. (ט) בלשם רבי ותיארוץ צידו לסדרן כפדש גירסאמו אבל הרעיעת לא היתה מוחזקת צידו לסדרה צנרסת הגמרא: המקדש צניעות לאו שביעית מקודשת. ולא אמרינן לאו ממנו דזוכה בהן (ט) וינהו אלא כיון דזכה בהן ממנו הוא לכל דבר אי נמי דלא תימא לאלהה אמר רחמנא (ויקרא כה) ולא לדרב אחרט: ואפילו בגול וידיה. ולא אמרינן מדקיימתי אחילתי: ואפילו במקום שנעשית לה צרה. ואע"פ שכלל עדות שהאשה כשרה לה אין הצרה נאמנת שליחותה מינה כיון דעבדא עבדא דהא הכא כדקדושין הללו הן נעשות לרות ע"י

תו"ס ר"י הוקן חשב בנות. נעוהו או קטנות. אחת מבנותיך לאחד מבני. ובכין ששטארוהו שליח. חמשה גיטין. שהרי אינו ידוע איזו נתקדשה למי, לפיכך כל אחת ואחת צריכה גט מכוין ואם מת אחת מהן צריכה כל אחת ואחת גט וצריכה חליצה מאחד מהן וכיון שהאשה לא אחת נפטרה משאר אחין. שהוכרו. בשעת קדושין ומסורין לביאה ולבסוף שכתבו איזו קיימה לכל אחת ואחת. רש"י קג"ם. סימני הלכות הם שחלקו בהם אפי' ורצאו יאוש שלא מרית באלו מציאות (ב"מ כ"א). עד וזמם פרק (דני ממונה) וזה בורר סנהדרין כו, אן. לחי העומד מחיליו פ"ק דעירובין (טו, טו). קדושין שאין מסורין לביאה כאן, גילוי דעת ברישא בהשולח (גיטין דף לה, אן, מומר אוכל נבילות לתיאבון פרק זה בורר (סנהדרין שם). מות"ל. בחמש נשים. והיה בכללה שיה פרוטה לכל אחת ואחת. על ידי כולן בשליחות בעל (נב"א) (איתיה בפרומה). כלומר השלשה היה מפרש ואומר, והרביעית משום דמספקא ליה לא היה מפרשה, [ד]ממתניתין [לא] שמעינן קדושין המסורין לביאה או הו קדושין או לא. בפירות שביעית. ואע"פ דאמר רחמנא ויקרא כה, ון לאכלה ולא לסתורה, לא אמרינן קדושין שהאשה קניית מהם כסחורה דמי. אי נמי דלא אמרינן [דלא] הוין קדושין דלאו ממונו הוא אלא כיון שזכה בו ממונו הוא לכול דבר. ומיירי קודם זמן הבעור. מקודשת. דהא אמרינן מדקיימתי אחילתי. צרה. ואע"פ דאינה נאמנת צרה בחבורה לעדות שהאשה נאמנת, שליחותה מיהא כיון דכשרה עבדא כן פרש"י ואין זה שום חידוש כיון שעשאתה שליח והיא נתרצת להיות שלוחה למה לא היתה שלוחה אפי' שנעשית לה צרה. ואל"פ. ג. ואני אמר פ"י דלא בעי למימר כשקיימה סתם שלא אמר לה קבלי בשבילך שישאט דלא מיני כלום דאנו אם אמר אדם לאשה התקדשי לי בחיץ וה וקיימה אלה אחרת החפץ בלא צויה היתה מקודשת וכו' אלא הכי פ"י כשקיימה סתם אמרו לה קבלי בשבילך כולנו והיא לא אמרה כן אקבל גם בשבילכם אלא שתקו וקיימה סתם וקמ"ל דכיון שקיימה בסתם ולא אמרה בפירוש איני רוצה לעשות שליחותיכם מסתמא בשביל כלם קיימה ואע"פ שפירש לה צרות. ואל"פ. ד. דגמרה ומקניא ליה כדי שתתקדש. כש"ל. ה. והא דנקט רב אפי' בגול דידה משום דשדין מיקדש טפי בגול דידה דאיכא למימר מדקיימה מחלה ליה נקט אפילו. מוס' הר"ש. ו. אע"פ שהוא שלו דלא קנייה גזלן. ריב"ז. [ד]נגול אשכחן פלוגתא דרנני במורבב דאחיה דרנני דרנני. מוס' הר"ש. ו. דמשום חומר דעירות היה ראוי להחמיר ולומר דקדשה בגול מקודשת ודשאוהו כשלו ניהוש לקדושין. רש"ב. ג. חידוש הר"ש דאמר סתם גזילה יאוש בעלים. ריב"ז. לפי שהיה ראוי להחמיר ולומר דקדשה בגול מקודשת ודשאוהו קני משום גזירה דלאחר יאוש. מוס' הר"ש.

זו שקבלה וקתני (ט) (היו) נכריות מקודשות: ונחשיב. רב נמי להא ואמאי לא נקט צדיה אלא תלת הא נמי ש"מ קדושין שאין מסורין לביאה (ט) לא הו קדושין: מספקא ליה אי כאביי דמוקי לה צנח אחת שקדש שתייהן הא קידש אחת מהן מקודשת ואע"ג דלא פירש ושמע מינה הו קדושין ואי כרבא דמוקי בשלא קידש אלא אחת ולהכי אמר רב שמע מינה ממתניתין ארבע דודאי קדושין שלא נמסרו לביאה נמי שמעינן מינה אבל לא היה לו לפרש הי מנייהו שמעת מינה אי הו קדושין אי לא הו קדושין: אמרה לשמעמא. הא דקא אמרינן לעיל קדשה בגול אינה מקודשת: אמר רב פני קא סלקא דעתך אמתיה אמתיה משום דלא צניחא ליה: ופרכינן ואילו רבי יוחנן גופיה מי לא אמר הכי בגול שצידו אינו ממנו: חמסן יהיב דמי על כרחו של בעל חפץ: בגול ידעה. כיון דקיימתי אחילתי ולקמן פריך הא רב נמי בגול דידה קאמר: והא

בסומן דבגול דידה מקודשת טפי מבגול דעלמא וי"ל דהא דמהני גזל דידה טפי מבגול דעלמא הו מייירי שדלל שדלל שדלל דלחו יכול להקדיש פשיטא דהא אמרינן כחמה משניות וצרימות בגול אינו נקנה אלא זיאוש כגון ההיא דליוו מציאות (ב"מ ד' כב). שטף נהר קוריו עליו וצדונו אס נתייאשו הבעלים הרי אלו שלו משמע לא הו נתייאשו לא וי"ל דמילתייה דרבי יוחנן קא משמע לן דלין הנגול יכול להקדיש לפי שאין ברשותו אלא בגולן ליכא שום חידוש כדפרישית וא"ת לרב נמי דקאמר לעיל דקדשה בגול אינה מקודשת מתי אחת לאשמועינן הא מכח משנה שלימה היא דהיכא דלא נתייאשו הבעלים אינו שלו ויש לומר מכל מקום אכטריך מילתייה דרב דאי מכח המשנה הוה אמינא דוקא צנמונה הוה דלא קנה אלא זיאוש לייחצוהו צית דין לשלם אבל לחומר אע"ג דלא נתייאשו אמרינן שאס קידש אשה מקודשת להצריכה גט לך אכטריך מילתייה דרב לומר דאינה מקודשת והשטא נחשא שפיר דמתמה גמרא ממילתא דרבי יוחנן והוה

*לעיל ג. ב. וראה גמרא בב"מ ובקידש ב"ב בפומיה תלת (ד"ד).